

[Iver Poulsen.]

anerkendt inden for den samfundsorten og det samfundssystem, vi nu engang har. Vi mener, at et sådant nævn vil virke sløvende på den ansvarsfølelse, man må søge at styrke inden for organisationerne, den ansvarsfølelse, de må have over for det øvrige samfund. Organets tilstedeværelse vil utvivlsomt lægge et pres på forhandlingerne og gøre dem ufrie, og det vil vanskeliggøre forhandlingerne og ganske utvivlsomt fordyre resultaterne, fordi parternes ansvarsfølelse bliver svækket, og fordi de har en bevidsthed om, at den endelige afgørelse, hvis konflikt opstår, bliver tillagt et statsorgan. Igen en svækkelse af ansvarsfølelsen.

Og når man har den bevidsthed, at man er uden ansvar, og at afgørelsen ligger i et statsorgan, vil det meget let føre til, at parterne skruer kravene uansvarligt op eller ned, ligesom man nu vil, så at det statsorgan, der skal have det endelige og afgørende ord, virkelig får noget at regulere på. I tilgift vil samfundet så få meget stor utilfredshed blandt arbejdsmarkedets parter og uro på arbejdsmarkedet, og utilfredsheden er velbegrundet, fordi man her står over for et indgreb i en demokratisk frihedsrettighed. Og samtidig er der vist ingen tvivl om, at utilfredsheden vil afføde en lang række af ulovlige arbejdsnedlæggelser og ulovlige strejker.

Der kan naturligvis ikke være nogen som helst tvivl om, at hvis en arbejdskonflikt truer livsvigtige samfundsinteresser, er det regeringens og folketingets pligt at gribe ind og beskytte samfundet og dets livsvigtige interesser. Det er umiddelbart indlysende. Men regeringens og folketingets pligt og ansvar skal ikke indskrænkes til blot at afsige en dom over, om der er tale om livsvigtige samfundsinteresser eller ikke, det er for let; det må også være regeringens og folketingets ansvar i hvert enkelt tilfælde at overveje i fuldkommen frihed fremgangsmåden til løsning af den pågældende sag. Det er et stort ansvar for rege-

ring og folketing, det skal indrømmes, men det skal det også være, for samfundets indgriben skal være undtagelsen og ikke reglen, og vi er i hvert fald i min gruppe ængstelige for, at hvis man gennemfører det forslag, der nu behandles, vil undtagelsen blive til reglen, for så bliver det nemlig temmelig let for folketinget blot at trykke på en knap og så tænde lysskiltet livsvigtigt og sige: vi overlader den videre behandling af denne for samfundet så livsvigtige sag til et statsnævn, et statsorgan. Det synes jeg ikke folketinget kan være tjent med, det er nemlig at løbe fra et ansvar, som må påhvile folketinget.

Endelig synes vi, det er noget betænkeligt at lovgive imod så store befolkningsgruppers berettigede ønsker om den frihed, som andre har herhjemme, og den frie forhandlingsret.

Af disse grunde kan de uafhængige ikke støtte det foreliggende lovforslag.

Jeg lyttede naturligvis med stor interesse til de bemærkninger, som ordføreren for forslagsstillerne, hr. Baunsgaard, fremkom med, men her som undertiden også på andre områder opdager man, at de radikale er en lille smule virkelighedsfjerne. Det ærede medlem hr. Baunsgaard fandt, at tidspunktet nu var velegnet til at tage denne lovgivning op til behandling, for der er ro på arbejdsmarkedet, der er end ikke udsigt til konflikt. Det lyder noget ejendommeligt, når der står mellem 500 og 1.000 mennesker herved og demonstrerer med en hel masse plakater; jeg bemærkede naturligvis, at venstres ordfører, hr. Axel Kristensen, gav tilslutning til hr. Baunsgaards opfattelse, at tidspunktet var så velegnet nu — det er måske også et resultat af VR-samarbejdet.

Niels Westerby: Liberalt centrum er tilhænger af den frie forhandlingsret, og den frie forhandlingsret har jo også givet gode resultater. Det er lykkedes at skabe en betydelig arbejdsfred her i landet, og i forhold til mange andre lande er de kon-